

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Płocku zasądził od pozwanej E. K. na rzecz M. K. kwotę 3.496,55 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 600,00 złotych od dnia 6 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 900,00 złotych od dnia 6 marca 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 900,00 złotych od dnia 6 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 900,00 złotych od dnia 6 maja 2014 roku do dnia zapłaty

oraz kwotę 100,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (wyrok - k. 62, uzasadnienie – k. 75 - 81).

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła pozwana – E. K., zaskarżając je w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżąca zarzuciła niesprawiedliwe osądzenie jej sytuacji.

Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości wraz z kosztami procesu i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia (apelacja - k. 85 – 86).

W odpowiedzi na apelację pozwanej powód – M. K. wniósł o jej nieuznanie i utrzymanie w mocy wyroku w całości (odpowiedź na apelację – k. 100 – 101).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.). W postępowaniu tym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

Apelacja pozwanej jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a dokonane ustalenia przyjmuje za własne.

Wskazać należy, iż w apelacji skarżąca zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w przedmiotowej sprawie, skutkującego dowolną, a nie swobodną oceną dowodów, wbrew zasadom doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Reguły swobodnej oceny dowodów są w minimalnym tylko stopniu sformalizowane („na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”). Ocena dowodów polega na poddaniu ich analizie według określonych kryteriów i wyraża się w porównaniu wyników postępowania dowodowego z przedmiotem postępowania dowodowego.

Sąd I instancji nie naruszył dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Zatem ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jako taka musi się ostać. Należy podnieść, że tylko w wypadku, gdy brak jest logiki w powiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2005 roku, sygn. akt I ACa 513/05, LEX nr 186115).

Strona apelująca uchybień takich, jak powyższe, nie wykazała.

Z niewadliwych i niekwestionowanych ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, że w dniu 1 grudnia 2013 roku strony zawarły umowę najmu lokalu użytkowego położonego w S. przy ul. (...) o łącznej powierzchni 62 m². Wynajmowany lokal miał być wykorzystywany przez pozwaną wyłącznie na cele handlowo-usługowe, z wyłączeniem działalności polegającej na handlu nowym obuwiem (§ 3 umowy – k. 52). Wskazać należy, iż z umowy tej wynikało, że powód jest najemcą przedmiotowego lokalu z prawem do podnajmu, umówiony czynsz wynosi 900,00 złotych brutto miesięcznie i jest płatny do 5 - tego dnia każdego miesiąca, a wszelkie zmiany umowy wymagały zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności. Z załączonych do pozwu faktur VAT wynikał obowiązek zapłaty przez pozwaną czynszu najmu oraz kosztów zużytej energii elektrycznej, a treść tych dokumentów była zgodna z powyższą umową zarówno co do kwot, jak i terminów zapłaty poszczególnych należności, czego pozwana również nie kwestionowała, podnosząc jedynie zarzut dokonania zapłaty tych należności na rzecz powoda.

Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy przyjął, iż istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie faktu dokonania zapłaty przez pozwaną należności wynikających z czynszu i kosztów zużytej energii elektrycznej.

Z załączonych do pozwu faktur VAT nie wynikało, że powódka zapłaciła wynikające z nich należności gotówką. W fakturach wskazano, że do zapłaty pozostała kwota 900 złotych, poza fakturą VAT z dnia 5 lutego 2014 roku (k. 8), w treści której określono, że pozostała do zapłaty kwota 600 złotych. Jednocześnie określony został sposób dokonania zapłaty gotówką wraz ze wskazaniem terminu, który w przypadku faktur obejmujących czynsz odpowiadał dacie wystawienia faktur. Powód na potwierdzenie otrzymania od pozwanej kwoty 1.200 złotych na poczet faktur VAT z dnia 10 stycznia 2014 roku i dnia 5 lutego 2014 roku wystawił pokwitowania na blankietach KP. Zatem w tych okolicznościach nie sposób przyjąć, by fakt wystawienia przez powoda powyższych faktur, bez wystawienia dowodów zapłaty KP, stanowił potwierdzenie otrzymania zapłaty wynikających z nich kwot. Tym bardziej, że pozwana w toku procesu nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie twierdzenia spełnienia świadczenia dochodzonego pozwem. Na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego faktu, albowiem to pozwana wywodziła z tego tytułu skutki prawne w postaci wygaśnięcia zobowiązania (art. 6 k.c.). W tych okolicznościach Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż fakt zapłaty przez pozwaną spornych wierzytelności nie został udowodniony, podobnie jak zarzut zapłacenia powodowi na poczet czynszu kwot wyższych niż uzgodnione w sporządzonej umowie najmu.

Wskazać należy, iż umowa najmu została podpisana przez obie strony, które są przedsiębiorcami. Zatem do ich działań należy przykładać podwyższoną miarę staranności. Ta podwyższona miara dotyczy także zawierania przez przedsiębiorcę umów i prowadzi do wniosku, że w każdym przypadku treść umowy stwierdzonej pismem odpowiada rzeczywistej woli strony, która jako podmiot profesjonalny, winna nadto zdawać sobie sprawę ze skutków prawnych podejmowanych czynności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 kwietnia 2006 roku, I ACa 2213/05,

Lex nr 196076). Wobec tego należało uznać, iż skoro jako profesjonalni przedsiębiorcy strony zawarły w umowie takie postanowienia, to były one wiążące dla obu stron i nie było podstaw do negocjowania ich przez pozwaną.

Zatem prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, iż powód sprostał ciężarowi udowodnienia dochodzonego roszczenia zgodnie z art. 6 k.c. albowiem w postępowaniu przed Sądem I instancji wskazał na zawartą z pozwaną umowę, na mocy której wystawiał faktury VAT tytułem czynszu najmu i kosztów zużytej energii elektrycznej.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu.

W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującą Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanej z pouczeniem o niezaskarżalności wyroku.

12.10.2017r.